

PATHFINDER

číslo 10 ročník 2007

Klatovský Bzwnys

Jak jsme vařili puding

Múzička

Oddíl PLEJÁDY

„ČO CHCEŠ ODO MŇA?“

Určite neraz túžime po zmene života v pozitívnom zmysle — aby bol krajší, bohatší na pekné vzťahy, zážitky a podobne. Ty, ktorý pracuješ s mladými ľuďmi, po akých zmenách túžiš?

S pohľadom do budúceho obdobia sa môžeme pýtať: Čo nám prinesie ďalší rok? Budem mať zamestnanie? Budem mať dostatok finančných prostriedkov? Nezistia lekári vo mne nejakú zákernú chorobu? Ako sa mi bude dariť v práci s deťmi? Budem mať dost' sily bojovať s problémami života? My dávame otázky životu — všetkému, čo ho tvorí a čo prináša. Napadlo ti niekedy, či by nebolo múdrejšie, keby sme my nechali život, aby nám dával otázky?

Keď vidíme krásu, život sa pýta: Dokážeš oceniť túto krásu a byť vďačný? Keď niekto onemocnie: Si schopný súcitu a ochotný dotýkať sa uzdravujúcimi rukami? Keď prídu problémy života: Chceš zmeniť svoj životný štýl? Keď máš problémy s deťmi, nemáš pozitívne výsledky, čoraz menej úspešne pracuješ s družinou... Chceš zmeniť svoj život?

Každá udalosť nám dáva otázky, ktoré nás vedú zaujať nejaký konkrétny postoj. Ten je však najviac podmienený odpoveďou na hlavnú otázku života, ktorá znie: Čo chceš odo mňa? Čo chceš od života? Čo chceš od života v budúcom roku? Nejako ho prežiť? Byť priemerný vo svojej práci s deťmi? Kým chcem byť? Ktoré veci chcem robiť?

Pri Jerichu dvaja slepci kričali na Ježiša. Zavolať ich a opýtať sa: Čo chcete, aby som vám urobil? Odpovedali mu: „Pane, nech sa nám otvorí oči.“

Môžeme byť vnútorne slepí a to vďaka nezmeneným životným postojom. Očakávame viac zmenu od druhých, od života. Pravá zmena pre náš lepší život je hlboká a často bolestivá, je to zmena môjho postoja, keď mi život dáva otázky.

Chceš aj Ty vidieť, že si veľmi dôležitý v práci pre mladých ľudí? Spomínaš na svoj sľub pri ohni, keď si zasvätil svoj život deťom? Pamätaj, diamant je len kusom uhlia, ktorý sa toho pevne držal.

Vykročil si z loďky ako Peter. Budeš hľadiť na Ježiša, alebo na vietor, vlny, dážd', búrku...? Pozri sa a vid' svoje povolanie, jedinečnosť, svoju dôležitosť. Nestrácaj Ho zo svojich očí.

„Nech vás učíní spôsobnými na všetko dobré, aby ste splnili Jeho vôľu, a nech spôsobí vo vás skrze Ježiša Krísta, čo mu je milé. Jemu sláva na veky vekov.“ (Žid 13,21)

Všetkým spolupracovníkom v práci s nádhernými mladými ľuďmi praje...

DANIEL

KLATOVSKÝ BYZNYS

Rok s rokem se sešel a na naše dveře zaklepal opět známé Klatovské setkání. Očekávali jsme po minulém ročníku VELKOU účast, ale objevil se nepřítel (chřipka), a naše řady silně prořídly. Nakonec po urputném boji dorazili zástupci z Karlových Varů i Plzně, i když značně zdecimovaní podzimní nemocí.

Sešli jsme se v pátek, popovídali, zahráli a také se ubytovali v sále místního DDM. Ráno pak bylo veselejší, snídaně skoro až do spacáku — někteří jednotlivci se tak zapovídali, že si ani nevšimli, že už svítá :-). Vše vonělo a vítalo nový den.

Už v sobotu dopoledne začala v místním sborečku hra tohoto byznysu. Vzniklo nám několik rodin, které nám ukázaly, nebo naopak neukázaly, své znalosti biblických dějů — učitelka DSŠ se rozhodla více si na děti posvětit :-). Pak jsme se na chvíli zastavili u poutníka jménem Samaritán a přemýšleli nad tím, proč jednáme tak, jak jednáme. Totiž letošní Klatovský Byznys nebyl o obchodu jako takovém, ale zaměřili jsme se na obchodníka.

Po výborném obědě jsme do našich rodin museli přijmout nějaké adoptované děti, a protože o ně byla nouze, vyhlásili jsme dražbu. Nakonec vyhráli Špagetkovi, kteří vydražili Natálku za asi 215 dřepů. Rodiny byly čtyři: Aquamakiovi, Špagetkovi, Skrblíkovi, Robinzonovi.

A klání se mohlo konečně rozjet naplno. Nejprve jsme navštívili místní park, kde jsme dokazovali fyzickou zdatnost a připravenost pro naši činnost. Potom si každá rodina musela vymyslet oblast, ve které bude podnikat. Vytvořit logo firmy, foto zaměstnanců, záměr svého podnikání... Pak se vydali na strastiplnou cestu, která vedla přes „Městský úřad“ (David Čančík), kde museli obhájit svůj záměr. Pak „Pozemkový úřad“ (Ivan Michalec), kde absolvovali psychologické vyšetření, zda jsou schopni svou věc dotáhnout do konce, a vybrali si pozemek, kde chtějí podnikat. Potom navštívili „Stavební úřad“ (Honza Roubal), kde předložili plány svých budov, provozoven atd. Nakonec bojovali s „Bankou“ (Míra Ložek), kde se snažili získat co nejvýhodnější úvěr.

A oddychli jsme si až na večeri. Jenže to bylo jen na chvíli. Následovala prezentace firem (promítání) a pak noční úkol. Dostali jsme mapu města a vydali se do jeho ulic hledat „důležité“ budovy a objekty, se kterými jsme se měli seznámit a nějak se před nimi zajímavě vyfotit. Takže jsme sháněli banky, pojišťovny, finanční úřady atd. Vrátili jsme se utmácení, ale spokojení. Kdo ještě nechtěl spát, mohl sledovat fotky z letního tábora. Bylo jich přes 800, tak to bylo dlouhééééé...

Neděle nás přivítala soubojem u stolních fotbalů a stolního tenisu (ping-pongu). Tolik emocí u jednoho kulatého míčku jsem dlouho neviděl. Skoro se zdálo, že naše fotbalové stoly nepřezijí, ale naštěstí přežily. Pak nás čekal společný oběd a konečné vyhodnocení.

Všichni vydrželi až do konce, proto za rok zase...

Na závěr patří poděkování těm, kteří se starali o naše zázemí — H. Roubal, Špetovi, Michalcovi, E. Ulrichová, Illetškoví a naše sestry, které nám napekly — Libuška a Slávka, i všem dalším, bezejmenným.

IVAN A HONZA

Mnoho Pražanů odjíždí na víkend z města do přírody. Pathfindeři z celých Čech však třetí víkend v říjnu zamířili právě do Prahy. Proč? Na Múzičku! Mnoho holek a kluků se týdny připravovalo, aby mohli v sobotu zazářit svými písněmi, básněmi, divadly nebo výtvarnými díly.

V sobotu ráno se Salesiánské divadlo naplnilo skoro až do posledního místečka. Náš vedoucí Dawy nám v kázání připomněl, jak hledat tu pravou cestu. Potom už se začali připravovat první umělci na svá představení. Musím uznat, že se bylo na co dívat. Svítící barevné balónky, loď, konvičky, princezna, zelenina, koloběžka, pudlík, sluníčko — to všechno (a ještě mnohem víc) nám utkvělo v paměti. Slyšeli jsme krásné písně, viděli skvělá divadla, nasmáli jsme se, tleskali, radovali se z úspěchů, soucítily s těmi, kteří měli trému. Prostě Múzička, jak má být.

Než jsme se nadáli, byl konec. Teď už je každý doma, svět se vrátil do zaběhlých kolejí. Ale myšlenky se nám pořád vracejí k tomu říjnovému víkendů v Praze.

JADV

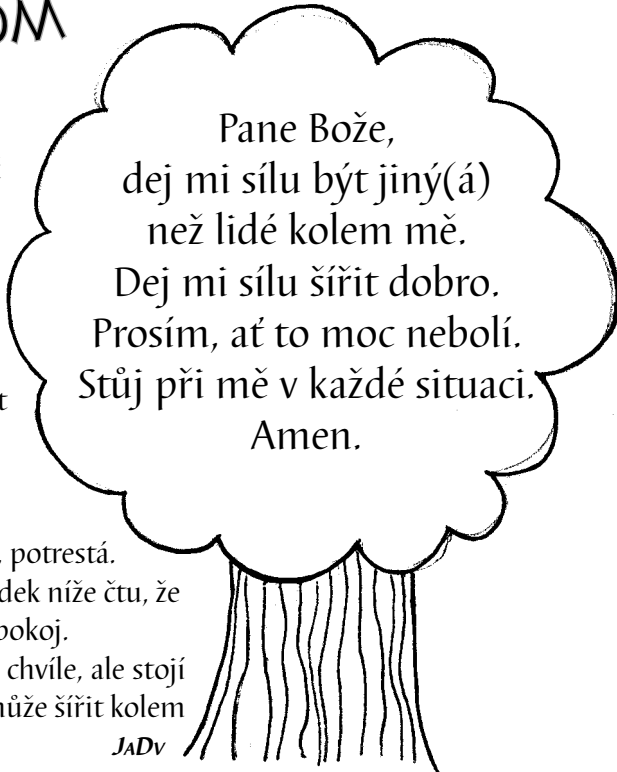

MODLITEBNÍ STROM

Nedávno jsem četla v Bibli, že když soudím druhé, tak odsuzuju sama sebe. Také jsem tam četla, že ti, kteří prosazují sebe, lžou a jsou zlí, stihne Boží hněv. Jenže když se podíváme kolem sebe, tak se tak chová spousta lidí kolem nás. Tak proč se tak nechovat také? Vždyť v dnešní době je to normální. Ano, pro hodně lidí je to normální. Ale pro nás křesťany NE!

Pán Bůh říká, že ty, kteří se tak chovají, potrestá. Říká, že takhle je to špatně. Ale hned o řádek níže čtu, že toho, kdo koná dobro, čeká sláva, čest a pokoj.

Takže vzhůru do boje! Čekají nás těžké chvíle, ale stojí to za to. A já věřím, že nám Pán Bůh pomůže šířit kolem sebe dobro.

Pane Bože,
dej mi sílu být jiný(á)
než lidé kolem mě.
Dej mi sílu šířit dobro.
Prosím, ať to moc nebolí.
Stůj při mě v každé situaci.
Amen.

JADV

CO NÁS ČEKÁ V PROSINCI?

1.-2.	Floorball (Znojmo)
2.	Mikulášský desetiboj (ZS)
7.-9.	Rampouch (JK)
8.-9.	Vybika (SH)
14.-16.	Zatoulaný míč (VV)
28.-1. 1.	Silvestr (VV)
28.-1. 1.	Silvestr (JK)

JAK JSME S DĚCKAMA VAŘILI PUDING

Skončily prázdniny, a to pro nás znamenalo dvě věci: Za prvé začala škola, ta smutnější část, a za druhé začal zase fungovat Pathfinder, což je super. Na první schůzku nás přišlo hodně. Rozdělili jsme se do skupin a dostali úkol – vyřešit tajenku. Na začátku celé tajenky byla věta: „Až ji vyluštíš, udělej tohle...“ K vyřešení tajenky vedlo několik úkolů. Museli jsme například zajít až na nádraží a zjistit první písmenko předposlední zastávky vlaku. Naše skupinka se však ani tohoto úkolu nezalekla. Protože jsme kluci šikovní, řešení tajenky bylo brzo na světě. Tajenkou bylo slovo puding.

„Cože, máme uvařit puding?“ Cestou zpět do klubovny jsme sehnali vše potřebné.

„No jo, ale kde ho uvaříme?“ zeptal se Lukáš.

„Nevím,“ řekl jsem, „třeba u mne doma.“

Vše vypadalo dobře. Znali jsme tajenku, měli vše potřebné a věděli, kde ten náš puding uvaříme. Bylo třeba spěchat, protože šlo o to, která skupina bude první. Co nevidět stál na sporáku hrnec a v něm krásně bublalo mléko.

„Já zatím připravím směs na puding,“ řekl jsem a smíchal v šálku trochu mléka s pudingovým práškem.

„Dám tam i trochu cukru,“ řekl jsem kamarádům a sypal bílé krystalky do směsi. Ti s nadšením souhlasili. Ještě chvílku to trvalo, ale brzo nám v hrnci bublala krásná žlutá voňavá hmota pudinku. Když byl puding hotový, spěchali jsme všichni se lžičkami v ruce do klubovny. Tam jsme zjistili, že nejsme první, ale to nám nevadilo. Byl před námi náš dobrý, voňavý puding.

Nejdřív ochutnal Danek. „Brrr,“ zašklebil se. „To chutná divně,“ řekl.

„Vím,“ odpověděl jsem. „Je to díky tomu, že je to hlavně puding a jen trochu cukru.“ Jako druhý ochutnal Lukáš. I on však reagoval podobně. To už mi začalo být divné. Říkal cosi o tom, že to chutná slane.

„No, to je díky tomu, že je to hlavně ta směs pudinku,“ zopakoval jsem.

„Ne, ne,“ protestoval Lukáš, „je v tom sůl.“

A tak jsem se i já odhodlal ochutnat. Moji dva šklebíci se kamarádi čekali na mou reakci. I já jsem se začal šklebit. A kamarádi pukali smíchy. Měli pravdu! Bylo to slané! A tak naše pudinkové veledílo místo v našich žaludcích skončilo v odpadcích. Nakonec jsme ten den ani nevyhráli, ani si nepochutnali. Ale nám to nevadilo. Hlavně, že jsme zažili kopec legrace.

Později doma jsem prozkoumával onu osudnou skleničku a zjistil, že je v ní opravdu sůl. A také, že jen o jednu poličku výše se na mě usmívalo celé kilové balení cukru. Tak nevím, zda mám ještě někdy vařit puding sám, anebo jej raději koupit. Co kdybyste chtěli přijít na návštěvu a já se zase spletl... :-)

LUBOŠ Č., ODDÍL KP 118, OPAVA

BIBLICKÁ HÁDANKA

Jsem synem Tymaia a chtěl bych vám vyprávět svůj příběh. Ještě předtím, než se stala největší věc v mém životě, jsem byl slepý. A slepci nemají lehký život. Tedy alespoň tady u nás. Nikdy nedostaneme žádnou práci, proto nemáme ani žádné peníze. A tak mnohdy nemáme co jíst a kde spát. Celé dny vysedávám ještě s dalšími v městské bráně a žebrám. Je to dobré místo na žebrání. V podstatě se dá říct, že jsem v centru dění. Pokud chce jít někdo do města, musí projít kolem mě.

Jednoho dne jsem, jako obvykle, seděl na svém místě a žebral. Najednou jsem z dálky slyšel velký šum. Čím víc se zvuk přibližoval, tím jsem víc a víc rozeznával, že se děje něco velkého. Byl to zástup mnoha lidí a ti lidé byli vzrušení. Pozorně jsem se zaposlouchal, zda neuslyším, co je důvodem srocení takového davu.

A uslyšel jsem. Srdce se mi zastavilo. Tím důvodem byl Ježíš Nazaretský. To byla ta pravá chvíle pro mě. Už nikdy přistě se tato příležitost nemusí opakovat. Musel jsem se vzhopit, sebrat odvalu a začít co nejhlasitěji křičet. Musel jsem překřičet celý ten dav. A to byla fuška.

„Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Musím hlasitěji: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

A ještě víc: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Mnozí mě napomínali, abych byl zticha. Ale já musel využít svou jedinou šanci.

„Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Křičel jsem z plných plic.

Najednou se Ježíš zastavil a něco povídal. Těsně u mě se ozvalo: „Vzchop se, vstaň, volá tě!“

Vyskočil jsem, odhodil svůj plášť a spěchal k Ježíši. On se mě zeptal, co že chci, aby pro mě udělal. A já mohl nahlas vyslovit moje celoživotní přání:

„Pane, ať vidím!“

A Ježíš mi odpověděl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“

Na tu chvíli nikdy nezapomenu. Najednou jsem začal rozeznávat obrysy, barvy, celé postavy, domy, bránu, krajinu. Viděl jsem! V tu chvíli jsem byl nejšťastnější člověk pod sluncem. Přidal jsem se k davu a plný vzrušení následoval Ježíše.

Jaké je jméno tohoto slepce?

V jakém městě se příběh odehrává?

Ve kterých evangeliích příběh najdeme?

Popisují evangelisté příběh stejně?

JADV

PŘEDSTAVUJEME SE

PLEJÁDY

Ahoj, kamarádi a kamarádky! Jsme brněnský oddíl mladých lidí, kteří mají rádi přírodu a chtějí v ní poznávat Pána Boha. Kromě schůzek a výprav jezdíme každý rok na čtrnáctidenní tábor. Většinou putujeme přírodou a celý svůj domek si neseme s sebou – v batohu na zádech. Sami si vaříme, pereme a staráme se o sebe. A co když už máme putování a šlapání dost? Vyměníme batohy za plastové barely a předsedneme do lodí, ve kterých sjíždíme nějakou pěknou řeku.

Poslední tábor jsme strávili v Krušných horách, kde jsme si užili spoustu her, zážitků i nádherné krajiny. Ale nic není zadarmo, a tak dříve, než jsme nasedli do kanoí, naše týdenní putování nám ztěžovala ohromná hejna maličkatých mušek, které byly naprosto všude, vlezly úplně všude, a co hůř – všechny štípaly. Tak bylo minulý rok možné spatřit v Krušnohoří skupinku lidí zamotaných do šátků a mikin i za toho největšího a nejúpornějšího vedra. Ale i přes všechny strasti a občasnou nepohodu nás putování a táboření baví. A proč vlastně, když máme doma teplé jídlo a postel? Kdo to jednou zkusil, tak to ví. A kdo z vás ještě ne, tak ať to určitě zkusí :-)

PLEJÁDY

Podrobnosti o Pathfinderu a o akcích najdete na internetových stránkách:

www.pathfinder.cz • www.pathfinder.sk

Redakce: Jana Dvořáčková, Za Opusem 1231, 156 00, Praha 5-Zbraslav
e-mail: advent@pathfinder.cz